Ч. 276. Субота 6 (19) грудня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Експозе ґр. Ґолуховского — Чи війна на далекім всходї?)

Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский, даючи в угорскій Делеґациї поясненє заграничної політики австро-угорскої монархії, зачав насамперед від тридержавного союза, котрий став ся основою австрийскої політики і при сїй нагодї виступив против тих демонстраций, які від кількох місяців відбувають ся в Італії против Австриї і назвав їх проявом, над котрим треба сожалїти і рішучо его осудити, а з другої сторони належить ся признанє австрийскій пресї, котра холоднокровно дивить ся на того рода аґітацию.

Опісля говорив п. мінїстер о дружних відносинах Австро-Угорщини до російскої держави та сказав, що відносини ті постепенно поглубляють ся і можна мати надію, що они причинять ся до збільшеня запоруки мира. Надія, яку привязувано до порозуміня в Петербурзї в 1897 р. і зрозуміне, що нема причини до політики недовіря і тревалого ворогованя, здїйснила ся і довела до порозуміня під взглядом погляду та їх оцїнки деяких справ, котрі в тім часї стали ся були голосними. Навязуючи до того, дав мінїстер обширне поясненє справи балканьскої.

Провідною гадкою австро-угорскої політики — казав мінїстер — єсть удержанє дотеперішного стану що-до країв на балканьскім півострові, охорона і самостійність та ненарушимість поодиноких держав балканьских а наконець пошанованє стану посїданя Туреччини. Коли в послїдних місяцях минувшого року проявило ся небезпечне заворушенє серед християньского населеня під турецким панованєм а правительство султана не дало ся наклонити до переобразования своєї хибної системи адміністрацийної, порозуміли ся оба кабінети, австрийский і російский насамперед письменно а відтак і устно підчас гостини ґр. Лямсдорфа у Відни з кінцем грудня 1902 р. в цїли санациї тамошних відносин.

Передовсїм признано конечність вибору иншого способу поступованя і зложеня цїлої справи в руки двох держав, а то на основі мандату, який мав бути узисканий від держав підписаних на берлиньскім договорі. Ходило о зреданованє відповідного пляну акциї і ухваленє таких средств, котрі відповідали би потребам хвилевого положеня, причім згоджено ся на то, що треба уникати всего, що могло би довести до глубоко сягаючого перевороту, грізного для европейского мира. Отже передовсїм усунено з проґрами сполученє македоньских вілявтів в одну автономічну провінцию з християньским ґен.-губернатором на чолї, а то зі взгляду на опір магометаньского населеня і цїлість Туреччини та рівновагу на Балканї. Жаданя Австриї і Росиї списано в один акт, котрий удобрили держави підписані на берлиньскім договорі а султан санкціонував его.

То підприняте принято з недовірєм передовсїм зі сторони болгарских Македонцїв і они в найострійший спосіб виступили против намірених реформ та заповіли, що не вдоволять ся нїяким таким залагодженєм справи, що мало-би на оці лиш гуманїтарну цїль, а не їх народну. Революцийні комітети знаходили майже каридостойну поміч у болгарского правительства, поміч, котра майже не ріжнила ся від чинної участи. Ворохобники допускали ся всїляких замахів, щоби тим способом викликати непорозуміне межи Віднем а Петербургом. Серед таких відносин мусїла реформа проволїчи ся. Держави переконали ся опісля, що Туреччина без відповідного надзору не дасть ся відвести від своєї самоубийчої політики, а з другої сторони, що не можна ставляти справи ущасливленя чужих народностий перед інтересами власної безпечности і мира. Порта повинна собі добре то розважити, що Австрия і Росия єї приятельки, заким то буде запізно.

ПЕППІНЕЛЛЬО.

(З анґлїйского — Черльса Ґранта).

Як ти проходжував ся коли по Страда дель Мольо в Неаполи, любий читателю, то певне замітив „моцонарів“, що тут збирають ся численнійше, як в инших дїльницях міста. Вправдї всюди можна стрітити „моцонаре“, сидячого бездїльно на сходах церкви, або вигріваючого ся в сонїшнім кутї площі, але тут єсть збірна точка для торгуючих недогарками циґар „купцїв“, громади обдертих, брудних малих жебраків, яких нїяке инше місто Европи не має. Кождий розложив на старій ґазетї перед собою свій запас товару, старанно поділений на купки зложені з вісьмох чи девятьох недогарків. Кожда купка совістно дібрана після рода циґар, з яких походить і коштує одного сольда.

Моцонарі бо суть майже одинокими купцями в Неаполи, котрі мають правдиво сталі цїни і у котрих нїчого не можна виторгувати, хоч і они числять ся з тою людскою слабостию, складаючи одну більшу купку, з котрої кождий з купуючих може вибрати один кусник.

Ти хотїв би певне знати, звідки беруть ся купцї на такі брудні відпадки? Зажди хвилю і побачиш.

Однако насамперед приглянь ся тому хлопцеви на розї улицї, що веде до порту. Називає ся Пеппінелльо і має до дванайцять лїт. Судячи по его лици, можна би его уважати значно старшим, такий має хитрий і певний себе вид в хвили спочинку. Однако коли приглянеш ся его тїлу, скажеш, що він о кілька лїт молодший, бо недостаточна пожива здержала его розвиток. Коли поглянеш на него в часї купели в брудній водї порту, здивує тебе з певностию зручність і рухливість неймовірно сухих членів, що немовби складали ся виключно зі шкіри і костий. — Не хоче ся вірити, як в такій дрібцї тїла може крита ся тілько житя — замітив раз менї один італїяньский крамар.

Цїла его шкіра одностайної барви, темної, попеластo бурої; жили мають за мало крови, аби єму могли надати ту горячійшу закраску, улюблену венецкими малярами.

Горішна часть его лиця добре уложена, очи блискучі, інтелїґентні, уста однако не лише надто широкі, але також окружені завчасною зрілостию, що може видавати ся звичайним добрим настроєм, але що в дїйстности робить нераз враженє фальшивости. Одягом Пепінелльо не ріжнить ся дуже від своїх товаришів. Сорочку має на грудях отверту, а на плечах подерту, штани такі діраві, що можна би спитати, длячого їх взагалї одягає в краю, в котрім не звернуло би нїчиєї уваги, коли би хлопець в его вінї не мав їх на собі. Однако він мудрий і знає, що в Неаполи лише ті дїти можуть бігати в самій сорочцї, що мають родичів, котрі о них старають ся. Той долїшної части одїня не уважає нї приємностию, особливо в лїтї, нї справою приличности, лише виключно ознакою суспільного становища, яке хотїв би займити. Так само глядить на малу округлу шапочку тої самої майже краски, що его шкіра, зроблену з якоїсь вовняної материї. Я нїколи не мав відваги приглянутись їй близше. На его голові сидить она дуже рідко, а головно служить за підпору для ліктів властителя.

В тій хвили лїниво простягає ся на земли і приглядає ся грі двох хлопцїв в кістки брескви, що мають заступати жереб. Він має дар до торговлї і зарабляє більше як хто небудь инший з его товаришів. Товариші приписують то щастю, в дїйстности-ж єсть то вислідом ряду дрібних помічень, зібраних з ходом часу. Перед роком ще спостеріг, що коли їх пятьох сидїло рядом, то два перші з краю цїлком певно позбули ся товару. Коли бо купуючий не має часу, купує у першого стрічного моцонара і спішить дальше. А коли має досить часу, попробує насамперед всї купки, а коли побачить, що всї більше менше однакі, возьме від послїдного, щоби не вертати.

Кілька місяцїв пізнїйше, замітив, що ріг улицї, ведучої до пристани, надає ся найлїпше до его цїлий, бо туди спішать робітники до працї, а моряки по скінченій роботї їдуть до міста. Отже займив то місце, заки ще товариші побудили ся рано і тепер має до него майже ненарушиме право.

До того треба додати, що Пепінелльо услужний, а коли скінчить продавати свій товар, радо носить посилки від людий, що недалеко працюють. Дістає за то кусник хлїба, жменю овочів, часом одного чентезіма. Нїколи не жадає більше, тому й дуже его люблять.

Згадуючи про Сербію, сказав ґр. Ґолуховский, що Австро-Угорщина не могла зволікати з признанем нової династиї, бо лиш в той спосіб можна було охоронити Сербію від грізної анархії. Наконець згадавши про вибір папи, сказав ґр. Ґолуховский, що Австро-Угорщина має право „вета“ при виборі, хоч оно нігде не записане; єсть то право звичаєве, котрому піддає ся і курия.

Що стало ся на далекім всході? Вчерашні телеґрами принесли з ріжних сторін дуже непокоячі вісти про події у всхідній Азиї. Американьский посол в Сеули, столици Кореї, дав своєму правительству знати, що в цілій Кореї заворушило ся небезпечно і зажадав присланя военного корабля. Рівночасно наспіла вість, що Японці висадили на корейский беріг коло Мазамфо значну силу войска. З Льондону знов наспіла вість, що Росиї удало ся заключити дня 9 с. м. з Кореєю угоду, після котрої одержить в Кореї значні концесиї а крім того в кождім корейскім баталїоні буде установлений один майор і один капітан; на случай потреби стане командантом прибочної ґвардиї корейского цісаря також якийсь росийский офіцир. З Риму доносять, що тамошний японьский аташе войсковий полковник Курада Торазуке одержав завізване від свого правительства, щоби зараз вертав до краю і він з кінцем сего місяця виїзджає до Японії. Після італїяньской ґазети „Capitale“ мали таке саме завізване одержати всі японьскі аташе войскові при японьских посольствах в Европі. Чи прийшло би вже дійстно на далекім всході до війни межи Росиєю а Японією? Японьский посол в Парижи сказав редакторови ґазети „Gaulois,“ що Японія може кождої хвилї вислати на поле війни 500.000 добре вправного войска, підчас коли Росия на далекім всході має всего лиш 75.000, а в найліпшім случаю може там поставити що найбільше 200.000; в сїй хвили однакож не стало ся ще нічого такого, що могло би довести до війни між обома державами.

Новинки.

Львів дня 18-го грудня 1903.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий повернув з Риму до Львова.

— **Виділ руского товариства педаґоґічного** рішив дня 17-го грудня скликати загальні збори товариства на день 2-го лютого 1904 р. Близшу програму зборів подасть ся пізнїйше.

— **Шевский курс.** Виділ краєвий оповіщує, що від дня 15 січня до 14 марта 1904 відбуде ся у Львові цілодневний шевский майстерский курс. Наука буде удїляти ся безплатно. На курс буде принятих лише 17 кандидатів із всхідної части Галичини. О приняте на курс можуть убігати ся шевскі майстри і челядники, поручені дотичною промисловою корпорациєю і своєю зверхностию громадскою, котрі окінчили 24 а не переступили 45 рік житя, уміють читати і писати, відповіли войсковій службі, або від неї були увільнені. Просьби о приняте на курс, написані власноручно кандидатами, адресовані до краєвого Видїлу і заосмотрені відповідними документами, треба вносити найдальше до 24 грудня с. р. на руки відпоручника краєвого Виділу, старшого промислового інспектора п. Арнульфа Навратиля у Львові (ул. Коперника). Просьби о удїлене підмог треба вносити в тім самім речинци і під тою самою адресою.

— **Відложені торги.** З причини припадаючих лат. сьвят Різдва в днях торгових, а именно в дни 25-го с. м., т. є. в пятницю сьвята Різдва Христового, в дни 1 січня в сьвято Нового Року і в дни 6 січня, оголошує львівский маґістрат, що торги на сїно, солому і збіже та торги на худобу і конї відбудуть ся в четвер дня 24 і 31 с. м., а торг на худобу тучену відбуде ся ві второк дня 5 січня.

— **Кружок забавовий тов. руских ремісників „Зоря“ у Львові** устроює дня 19-го грудня н. ст. (субота) вечером о год. 7 в комнатах товариства „Гостину сьв. Николая“. Просить ся родичів, щоби дарунки для дїтий, опаковані і виразно заадресовані, зголошували вчаснїйше в комнатах товариства ул. Краківска ч. 17, де оден з комітетових буде відбирати.

— **Велика крадїж цїнних паперів.** Оногди около 6-ої години вечером вломив ся злодїй до мешканя п. Якова Ренчнера, властителя реальности при ул. Янівскій під ч. 18 і отворивши бюрко та кілька дубових скринок, забрав папери вартости 14.000 корон, 3 золоті годинники і столове срібло вартости до 100 корон. Як вчера показало ся, злодїй папери підкинув, пропали лиш золото і срібло.

— **Люта мати.** В Перемишли під мостом на тамошній торговиця найдено в суботу тїло новонародженої дитини, обвинене шматами. Переведене полїциєю слїдство викрило, що дитину ту убила, а відтак підкинула Рифка Шіф чи Феник, служниця у Ериеля Бара. Арештована признала ся до вини.

— **Смерть пиячки.** В селї Борку великім, ропчицкого повіта, найдено оногди на поли мертве вже тїло тамошної селянки Катерини Войновскої. Переведене слїдство виказало, що Войновска померла наглою смертию в наслїдок надмірного ужитя алькоголю.

— **Противники войскової служби.** З Будапешту доносять про таку подію: Перед двома роками войсковий суд засудив був двох молодих людий на два роки кріпостної вязниці за те, що покликані до войскової служби, не хотїли взяти до рук оружия. Оба паробки належать до релїґійної секти г. зв. Назаретян, котрих релїґія забороняє дотикати ся оружия, хочби підчас обовязкової служби войскової. Тепер по двох роках власти випустили їх на волю і відставили до полків. І знов повторило ся те саме. Паробки не хотїли взяти до рук оружия і пійшли назад до вязниці.

Помітив також, що зрана не має цїли захвалюване товару.

Хто потребує старих недогарків, прийде сам, иншіж надто заняті, аби могли на него глядїти. Пізнїйше що иншого. Жарт може єму привести купця, звинний скок витягнути сольда з кишенї чужинця.

Пепінелльо уміє всї хитрости свого заводу, але тепер викликав би лише здивоване у своїх товаришів, а на тім цїлком єму не залежить. Отже вигідно простягає ся, певний, що єго товар нинї найлїпший на торзї

Запас складає ся з десятьох більших і одної меншої купки недогарків з заграничних циґар, котрими гордить ся властитель, хоч не конче добре знає їх правдиву вартість. Здобув їх в часї дуже сьміливої виправи до „Гранд Кафе“, де при виходї допомогло єму веселе товариство чужинців.

Коли вже безпечний на серединї улицї, виявляв рухами свою вдячність, кинули за ним кілька сольдів і одно ледве надпалене циґаро. Положив єго на самім вершку, порішивши не продати єго низше вісьмох чентезимів.

В тій хвили робітник в блюзї задержує ся хвильку, кладе два сольди, згортає дві більші купки і завиває їх в папір; відходячи, ховає звиток до кишенї. Цїлий інтерес забрав кілька хвилин часу і не коштував слова. Другий купець знов цїлком иншого рода: рибак, що приходив з пристани, аби наложити собі люльку на снїдане.

Він погорджує в найвисшій степени робітником, однако рівночасно пересьвідчений, що той навіть чортови з'умів би зробити збитка, отже честний, спокійний рибак може іти за єго порадою в містї. Знає вже певно, у котрого моццонара закупить свій тютюн, але перше критично споглядає на вмістимість розложених ґазет. Наближає ся до краму Пепінелля з видом явної погорди пів мінути вагує ся і починає розмовляти на пальцї.

Пепінелльо вдповідає лиш рухом голови, що мало значити рішучу відмову. В Неаполи нарід хоч досить балакливий, радо розмавляє знаками.

Рибак давав насамперед три і чотири чентезими за одну купку, відтак девять за дві разом. Пепінелльо очивидно відмовив, бо моццонаре підозріний, що продає більші купки або дає їх дешевше, заслужив би не лише на глум, але й на побої товаришів. Рибак знов уважав би неприличним не поторгувати ся, сказано би зараз, що хоче удавати „сініора“. Вкінци кладе приготовленого вже давно в руцї сольда і з найневиннїйшим в сьвітї видом простягає руку до недогарків заграничних циґар, хоч волїє італїяньский тютюн. Хоче лиш показати, що знає, що добре

Пепінелльо відсуває поволи руку рибака і вказує на дешевші, італїяньскі купки, але стереже ся діткнути сольда, бо то могло би довести до невигідної суперечки. Рибак удає, що відбирає свій гріш і іде купувати дальше; але бачучи неподвижність Пепінелля, забирає в заміну купку, на котру спершу поглядав, хапає найдовший кусник з загальної купи і поволи іде до пустого місця на мурі, напротив.

Усївши собі вигідно, здоймає з голови накрите, назване археольоґами і молодими малярями фриґійскою шапкою, а нагадуюче звичайному смертникови розтягнену панчоху. Перешукавши ту шапку, добуває з неї люльочку з червоної глини з тростиновим цибушком і ножик, котрим ріже тютюн.

Колиб ти так міг заглянути до тої фриґійскої шапки, то певне найшовсь би там пів бохонця хлїба, кусник цибулї, дві брескви, кілька рибок завинених в морску траву і образок сьв. Антонія. Бо шапка рибака служить не лише за мошонку на гроші і капчук на тютюн, але також за комору на найріжнїйші річи, які він з собою носить.

О десятій Пепінелльо розпродав цїлий запас. Позаяк на дворі дуже горячо, хотів би викупати ся в порті, але нема нікого знакомого, котрому міг би повірити одинайцять сольдів зароблених рано. До того він голодний, бо від досьвіта вже на ногах, а ще нічого не їв.

Де тепер дістане обід? Навіть на гадку єму не прийшло віддати часть свого заробку на їду, хоч часом, як має щасте, позваляє собі на кусник кавона; нинї не чув би ся управненим до такого видатку.

Отже завиваючи заграничний тютюн, котрого не продав, в стару ґазету і всуваючи єї за пазуху, обдумує всї можливі средства здобутя поживи.

Знає добре, що всї єго бажаня були би заспокоєні, коли би удав ся на вузку уличку при „Порта Капуана“, де жив єго отець. Є там богато женщин, що пригадують собі єго родину, котрі певне подїлились би з ним стравою. Однако замітив, що найщирїйше приймають єго там, коли рідко появляє ся, а хотів би собі тих приятелїв заховати на чорну годину. О тій порі дня чужинцї звичайно не виходять, але може би оплатило ся повандрувати до Санта Лючія, де їх найлекше стрітити.

Дїти з тамтої дїльницї уважають єго чужим, певне вигнали би єго, а може навіть відобрали зароблені сольди. Ба, раз навіть, коли якомусь Анґлїйцеви украв гроші, маля охоту видати єго полїциї. Вкінци однакож побороля ненависть до власти і допомогли єму в утечи. Пів години пізнїйше, по безпечнім укритю скарбу, повернув, хлопців, котрі єго відворот закрили, запросив до сусїдної гостинницї і заплатив їм чотири лїтри вина і кільо хлїба. Мусів так зробити, бо в мошонцї було двайцять лїрів; очивидно нікому того не сказав. Від того бенкету тїшить ся в Санта Лючія поважанем, але не може забути хлопцям їх нещирости, котру уважає простою зрадою. Впрочім, коли хлопцї перевертають ся, жебрають і крадуть, нема в тім нїчого дивного, але в Санта Лючія роблять так само дївчата, а то просто не прилично. Нї, рішучо не пійде до Санта Лючія.

Завертає отже в одну з темних уличок, ведучих до порту і заглядає до кождої гостинницї. Денеде сидить звичайний робітник над кусником хлїба і чаркою вина, деинде знов кількох людий зложило ся на фляшку вина і

— **Відважний злодій.** Вояк 77-го полку піхоти, стоячого залогою в Перемишли, якийсь Іван Лазарович, їдучи поїздом з Хирова до Перемишля, украв товаришеви подорожи, торговельному аґентови Ад. Літманови, подорожну торбу з дорогоцінностями. Аґент наробив крику і зірвав ся, аби его зловити, але злодій вискочив з торбою з поїзду, що гнав цілою силою пари і щез в нічній пітьмі. Задержано зараз поїзд недалеко Баконич під Перемишлем і почато глядати за трупом вояка. Але дармо, бо злодій утік неушкоджений. Аж в Перемишли о 12-ій годині в ночи при ул. Нецілії, прийшов злочинець до кухні кухарки Герша Оберлендера і почав там всіх бити кулаками. Прикликаним поліциянтам ставив сильний опір і поломив одному з них шаблю в руках. Прикликано більше поліциянтів і ланцухами сковано небезпечного злодія та відставлено відтак на стражницю войскову. Украдену торбу дав Лазарович до переховання фіакрови.

— **Продавці уха.** До доктора А. Л. Нільсена в Ню-Йорку, котрий — як ми то свого часу доносили — оповістив був часописями, що за 5.000 долярів бажає купити здорове ухо людске для безухого міліонера з Монтени, зголосило ся кількасот людий готових продати своє ухо. Лікар вибрав зпоміж кандидатів одного Німця, фармера, що зійшов на біду, а за продане ухо хоче заложити собі реставрацию, доробити ся, а як стане папом, тогді зробить так само, як тепер міліонер з Монтени тай буде мати гроші і оба уха. Лікар перевів операцию в Філядельфії (в державі Пенсильвенія), бо в державі Ню-Йорк заборонено ему сего. Як доносить американьска „Свобода“, між 300 зголосившими ся до продажи був також один Русин, але — звичайно як Русин — зголосив ся за пізно....

— **Найвисша вежа.** На сьвітовій виставі в Ст.-Люї стане вежа, котра перевисшить звістну вежу Айфля в Парижи о 30 метрів, отже буде висока на 330 метрів. Сей великан буде при основі обіймати 200 квадратових метрів. На вершок вежі можна буде дістати ся або при помочи спіральної зелізниці або вінд. На ріжних висотах будуть уладжені тераси до проходу, вистави, реставрациї і т. д., а у стіп вежі штучна морска купіль з филями, витворюваними механічно.

— **Помер** о. Володимир Чайковский, греко кат. парох в Сільци, мокряньского деканата, перемиской епархії, дня 16 грудня с. р. в 43 ім році житя, а 18 ім сьвященьства.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 18 грудня. Угорска Делеґация ухвалила на вчерашнім засіданю по промові Кеґлевича провізорию буджетову.

Відень 18 грудня. Вчера відбула ся спільна конференция міністрів при участи Делеґатів обох правительств в справі переговорів о провізоричну угоду торговельну з Італією. Італіяньскі делеґати виїхали вечером до Риму.

Берно швайцарске 18 грудня. Президентом на р. 1904 вибраний Конт (Comtes), а его заступником Рукет (Rucket), оба радикали.

Будапешт 18 грудня. Урядове бюро кореспонденцийне доносить, що вість, будь то би дяковарский епіскоп Штросмаєр дістав оногди атаку апоплектичного, єсть безосновна; було то лиш омлінє. Епіскоп Штросмаєр, котрий тепер кінчить 90 рік житя, єсть зовсім здоров.

Рим 18 грудня. До Tribun-и доносять з Відня, що від'їзд австро-угорских делеґатів з Риму треба уважати за зірванє переговорів ведених в цїли заключення провізоричної угоди торговельної.

цілий бохонець. Пепінелльо знає, що дармо жебрав би від них, они самі ледве мають чим голод заспокоїти. Вкінци бачить якогось поряднійше одітого чоловіка, отже наближає ся до него і підносить до уст два пальці. Чоловік відломлює кусник від свого хліба і подає хлопцеви.

Пепінелльо запізно побачив помарніле лице і сьвітячі очи чоловіка, встидає ся, що від него жебрав, але хліб їсть і іде дальше. Пригадує собі, що вчера прибув до порту анґлійский корабель; певне дали би ему щось, хоч правду сказавши, боїть ся їх трохи. Доси нїколи не зробили ему нічого злого, але хто знає, до чого спосібні? Они такі сильні і перед нїчим не мають пошанованя; уважає їх силою природи, чимсь цїлком необчислимим, примхованим, диким. Колись кинули ему жменю сольдів, нині може за вікно его викинуть. Они мабуть навіть не християни. Хто знає? Але все мадонна мусить мати над ними власть.

А він такий голодний. Отже іде знов в сторону порту, відмавляючи тихо Богорице Діво, однако очи має отверті на кождий жолобок, при котрім міг би поживити ся.

Удає ся до двох, трех домів, до котрих звичайно заходили моряки, аж вкінци чує їх в комнаті першого поверха четвертої гостинниці. Не могли вибрати недогіднійшого для Пепінелля місця, бо господиня то правдива відьма, гроші в кишени гостий уважає своєю виключною власностию і дуже зле глядить на всі чужі претенсиї до їх кишень.

Пепінелльо знає, чим пахне его намір, але не зробив далекої дороги по то, щоби налякати ся старої баби. Сів на сходах якогось дому против гостинниці, відтак простягнув ся, як довгий. Кождий прохожий гадав би, що він спав, але очи хлопця пильно слідили долішну комнату і кухню; знав, що его виправа могла удати ся лише в часї неприсутности господині.

Коли побачив, що она наливала множество скляннок ґроґу, присунув ся ближе, а коли вже вибила кухту, що з криком від неї утік, і з лицем вічливо усьміхненим піднесла тацу і пустила ся до вузких сходів, Пепінелльо одним скоком, якого би ему й кіт міг позавидувати, станув зараз за нею і без найменшого шелесту ступав в гору.

Між тим як она поставила тацу на столї, щоби собі отворити двері комнати, вискочив нагле, минув єї і війшов. Доси удало ся знаменито, але Пепінелльо не певний, чи не дістав ся з дощу під скап.

Довкола стола, покритого останками видко обильного, хоч простого обіду, сидять шістьох моряків в неконче добірнім товаристві. Пепінелльо розуміє, що тепер тілько безлична сьмілість може его охоронити від руки господині. Отже стає перед столом і з повагою, мимо усьміху, кланяє ся бенкетуючим.

— Чого хоче той малий урвитель? — питає один з моряків ломаною італіянщиною.

— Хотів би дістати трохи того хліба — відповідає одна з дівчат, кидаючи ему пів бохонця хліба.

Пепінелльо підскакує, хапає хліб у воздусї, рухом повним вдячности виявляє свою радість і стає знов, як вояк на параді. В одній хвили всї кусники хліба укриті в его сорочці, надаючи ему майже нелюдский вид. В миг ока пізнає користь свого положеня, починає викривляти ся цілий і викликує таке одобренє, що дівчина подає ему чарку вина.

Один з моряків запалює грубе італіяньске ціґаро, але зараз по першій хвили кидає его далеко від себе, проклинаючи ґуму і зігниле капустяне листє. Пепінелльо підносить его з землі і починає курити з повагою знатока.

— Що, ти вже куриш, ти малий чортику? Возьми ж собі цілу пачку, бо тих ваших ціґар ніякий порядний чоловік не годен курити.

Тих слів, висказаних по анґлійски, Пепінелльо не розуміє, отже в тим більшим зачудованєм приймає спадаючий ему на коліна скарб.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Верна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·--	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).